msz

HASONLÍTUNK

PÁRATLAN OLDAL - LXII. évfolyam, 19. szám, 2018. május 11.

Az idei magyarérettségi szövegalkotás részében (választható) feladat volt József Attila *Fiatal életek indulója* és Szabó Lőrinc *Szegénynek lenni s fiatalnak* című versének összevetése. Elméláztam: a hetvenes években piros nyakkendőben valamelyik piros betűs ünnepen szavaltam az első költeményt. Tűnődésemet barátnőm telefonhívása zavarta meg, izgatott hangon hadart. Közölte, fia épp megérkezett az érettségiről, lelkes, szerinte jól sikerült, „különösen az összehasonlítás, bár nem ezt akarta választani, de amint elolvasta a verseket, döntött”. Szuper, próbálok közbeszólni, de nem lehet: „Aktuálisnak érezte a szövegeket, és ezt ki is domborította. Nem lesz ebből baja? Te, mint magyartanár, mit gondolsz? Jó, mi is hibásak vagyunk, itthon is csak ezt hallja, engedjük mindenféle tüntetésre, de ez egy érettségi! Baja lesz?”

Megnyugtatom, ne aggódjon: Ez „csak irodalom”.

Aztán újraolvasom a Szabó Lőrinc-i sorokat: „Rettenetes – gonosz kép, tűnj el! –/ harcolni régi mesterünkkel / vagy tisztelegve nézni, hogy vág /arcunkba keze, és amely/ valaha *őt* érte, a korbács.”